

Пропаша принцеса

Мона Кастен

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Анна Токарик

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Мене нудило. Насправді здавалося, наче я двадцять разів поспіль прокаталася на американських гірках із «мертвою петлею». Під десятима шарами макіяжу, який мені нанесли того вечора, я, безсумнівно, мала вигляд зеленого сиру із пліснявою, але, сподіваюся, ніхто цього не помітив.

Не знала, із чим це пов'язано. Зрештою, сьогодні я мала виконати лише одну роль, тож не було підстав так панікувати. Можливо, нудоту спричинила хитромудра шнурівка на спинці сукні. Втім, вона з'явилася ще вчора, тож причина не в цьому.

Я провела рукою по подолу сукні бузкового кольору з широкою спідницею, що вільно спадала від стегон і струменилася фатином і шифоном. Потім підійшла до балюстради, стала поруч зі своєю найкращою подругою Віолет і сперлася на поручні.

— Приголомшливо, правда? — запитала Ві, на що я змусила себе всміхнутися. Напевно, я могла відігнати від себе нудоту звичайною силою волі, адже в мене її чимало.

Місяцями я з нетерпінням чекала цього вечора разом із Віолет, Бо та іншими друзями і якимось досі не могла повірити, що цей момент нарешті настав. Ще минулого тижня здавалося, що Бал зоряної ночі в далекому майбутньому, але ось я стою тут і відчуваю енергію, яка витає в повітрі, проникаючи в кожную клітину мого тіла.

Я оглянула бальний зал, залитий золотим світлом. Навіть у звичайному стані ця кімната була, безперечно, найкрасивішою в усій академії. Втім, сьогодні вона здавалася просто магічною.

Позолочені орнаменти на стелі сяяли у світлі люстр, а настінні фрески в золотих обрамленнях із зображенням наших предків, Туата де Дананн, здавалися зачарованими. Під люстрами на блискучому паркеті стояло багато маленьких і великих груп, а тихі розмови доходили до нас монотонним гомоном. Балюстрада та

широкі вигнуті сходи були всіяні незліченною кількістю маленьких свічників із мерехтливими вогниками, що випромінювали м'яке світло.

Оркестр уже почав грати, і я зосередилася на гармонії злагодженої гри струнних інструментів та м'якого, наче віскі, голосу співачки. У будь-якій іншій ситуації ми з Віолет негайно кинулися б сходами вниз на танцмайданчик, щоб добряче повеселитися. Але сьогодні погане самопочуття завадило мені. Я побоювалася, що мій шлунок не витримає цього. Мої руки тремтіли, і я відпустила поручні, щоб на мить стиснути долоні в кулаки. Я глибоко вдихнула, перш ніж знову розгладити своє вбрання.

Попри всі намагання зосередитися, неприємне відчуття залишалося. І це було більш ніж просто дивно. Навіть торік я не почувалася так погано. Тоді все було пов'язано з діадемою. Того вечора я була на другому році навчання в академії і мала стільки ж років, як і моя мама, коли її обрали Міс Еверфолл. Я могла її розчарувати, тому тиск був особливо великим. А сьогодні цього не було. Мені нічого втрачати, тому не розуміла, чому по моїй шії стікав холодний піт, а руки так сильно тремтіли.

Я оглядала зал і розглядалася, щоб відволіктися і зібрати докупи думки, перш ніж ми спустимося вниз. Вечірні сукні більшості студенток були такими ж екстравагантними, як і моя: з широкими спідницями вільного крою, виготовлені з різноманітних тканин й оздоблені витонченими вишивками, які символізували звивисті лози, тварин або різні пори року на честь наших предків. Куди не глянь, навколо фатин, шифон, шовк, оксамит і костюми на замовлення. Мені здавалося, що я перенеслася в інше століття. У часи, коли такі заходи були буденністю. Здавалося, ніби всі студенти академії зняли свої звичні маски й відкрили іншу, відполіровану версію себе. Я любила ці свята. Тож знову і знову нагадувала собі про це, намагаючись заспокоїти пришвидшений

пульс.

— Зої? — знову запитала Віолет, вириваючи мене з думок.

Я поспішно повернулася до неї.

— Твоя правда, це приголомшливо.

Вона усміхнулася мені у відповідь і простягнула руку, щоб я вчепилася за неї.

Ми з Віолет пліч-о-пліч спускалися гвинтовими сходами. Обережно переставляли ноги, а я щоразу злегка підштовхувала довгий поділ моєї сукні вперед, щоб не перечепитися. За декілька секунд відчула поколювання в потилиці. Це відчуття посилювалося з кожним кроком, і тоді я зрозуміла, що людина, за якою найбільше сумую, дивиться на мене. Тому ще трішки випрямила плечі й намагалася спускатися якомога граційніше.

Тільки наприкінці сходів наважилася підвести погляд. Коли зробила це, мені на мить перехопило дух. Серце завмерло, щойно наші з Бо погляди перетнулися. У його очах промелькнула темнота, яка змусила мій пульс знову пришвидшитись — цього разу із зовсім інших причин.

Саме тому я вибрала цю сукню. Ну гаразд, ще й тому, що як чинна Міс Еверфолл я мала вручити діадему цьогорічній переможниці, а отже, перебувати в центрі уваги, хоча запал Бо, безперечно, став для мене бонусом. І ця місія, здається, була успішною.

Його погляд ковзнув моїм тілом: спершу волоссям медового кольору, зібраним у хитромудрий, але недбалий пучок із кількома пасмами, що закручувалися навколо обличчя, а потім серцеподібним виріом на сукні, прикрашеним вигадливим візерунком з пацьорками та вишивкою. Коли його погляд опустився нижче і став іще темнішим, у мене запалали щоки. Здавалося, він волів би бачити мене без цієї сукні, що лише породжувало в мене бажання зіскочити з останніх сходинок і кинутися до нього. Але я

змусила себе ступати плавно й демонструвати витонченість, яку мати прищеплювала мені від сімнадцяти років, ніби від цього залежало моє життя.

«Нащадку Кліодни властиві витонченість і грація, Зої. Вони виходять ізсередини та проявляються в усіх її діях і в тому, ким вона є».

Хоча моя магія ще не прокинулася, люди в моєму оточенні стверджували, що це лише питання часу. Особливо якщо зважати на думку моєї матері. Вона була твердо переконана: я нарешті здобуду здібності нашого роду, якщо достатньо добре поводитимусь. Кліодна була богинею краси та любові в народі Туата де Дананн. Казали, що вона володіла цілющими силами, які проявлялися через голос і дотики. Кліодна була ніжною, але напрочуд могутньою, а її краса зачаровувала так, що кожен у її присутності потрапляв під вплив чарів. У нащадків Кліодни могли розвинутися різні здібності, як це сталося в більшості нащадків Туата де Дананн, які були наділені більш ніж однією силою. Наша родина, зокрема, століттями володіла саме здатністю зіцілювати.

Навіть якщо я інколи сумнівалася, що моя магія скоро прокинеться, то однаково хотіла пишатися своєю родиною. На декого з нас покладено значно більшу відповідальність, ніж на інших. Це була ще одна істина, яку мама завжди втовкмачувала мені.

Я насилу відігнала думки про маму й перевела погляд на свого хлопця. Бо знав, як важко тим, хто народився в одній із родин членів Ради Туата де Дананн, і це було однією з причин, чому між нами виникнув такий тісний зв'язок. Як і зараз. Щоразу, коли ми дивилися одне на одного чи торкалися одне одного, між нами виникала ця фундаментальна довіра. Так сталося й тепер.

Погляд його блакитних зіниць зустрівся з моїм, він усміхнувся мені, а кутики його очей зморщилися. Я відчула, як частина

напруження відразу спала. Бо він був тут. Навіть якщо я знепритомнію від знервованості або мене знудить у найближчу вазу для квітів, він буде тут і підтримає. Я дозволила собі подивитися на нього так само пишно, як він раніше дивився на мене. Він одягнувся не менш елегантно, ніж інші гості, присутні на Балі зоряної ночі. Його чорний костюм, виготовлений на замовлення, щільно облягав широку від частих тренувальних боїв статуру та вузьку талію; темно-русяве волосся невимушено вкладене назад за допомогою гелю, що було цілковитою протилежністю кучерявій зачісці, яку зазвичай носив, а також він був поголений. Насправді мені подобалася його щетина на щоках, але в такому вигляді він теж був напрочуд гарним. Що довше я на нього дивилася, то тепліше мені ставало.

— Якщо ви нарешті закінчили роздягати одне одного поглядами, то, може, ми зрештою понесемо наші дупи на танцмайданчик. Настав час, — пролунав докірливий голос поруч із нами, і я зморщила ніс.

— Звичайно, Ві, — сказав Бо, обхопивши рукою мою талію, щоб притягнути до себе.

Мені подобалася впевненість, із якою він це робив. Торік Бо вагався б. Потрібен був час, щоб він наважився на серйозні стосунки. Бо не хотів ризикувати нашою дружбою, яка тривала ще з дитинства. Але врешті-решт напруженість між нами взяла гору. Після тієї ночі перед останнім балом, коли ми вперше поцілувалися, ми стали нерозлучними.

— Приголомшливо, Магвайре, — сказала Віолет і закинула одне зі своїх шовковистих, гладких, блискучих чорних пасом за вухо.

Вона вже взяла під руку свого кавалера, милого хлопця на ім'я Еойн із випускного класу, і глянула повз нас на штовханину на танцмайданчику. Там уже зібралися торішні учасниці конкурсу «Міс Еверфолл».

— Що думаєш, Зої? — прошепотів Бо і нахилив голову так, щоб його губи легенько торкнулися мого вуха.

Мурашки пробігли моїми руками.

— Готова до свого останнього великого виступу як володарка діадеми?

Я стримала усмішку.

— Ти просто хочеш, щоб я тепер більше часу приділяла тобі.

Упродовж року як чинна Міс Еверфолл я зобов'язувалася давати поради й підтримувати нових учасниць, тобто бути їхньою наставницею. Після сьогоднішнього вечора цю роль перейме нова Міс Еверфолл, і хоча ми з Віолет і надалі матимемо багато справ у комітеті з організації конкурсу, в мене з'явиться значно більше вільного часу. Вільного часу, яким ми з Бо неодмінно скористаємося.

— Коли ти перебувала на посаді, мені подобалося ділити тебе з групою скажених шістнадцятирічних, — пробурмотів він. — Але я не заперечуватиму, що радий, бо тепер проводитиму більше часу з тобою.

Я схвально кивнула.

— Браво за твою чесність, Магвайре.

Він відступив і криво посміхнувся мені.

— Побути наодинці, Зої. Тільки уяви, що ми можемо зробити...

— Його погляд знову блукав, але я поклала палець під його підборіддя і змусила знову подивитися мені в очі.

— Після сьогоднішнього вечора я буду твоєю. І тоді ми зможемо робити все, що ти захочеш, — прошепотіла я.

Його усмішка стала ширшою та трохи лукавішою, і цієї миті моя нудота припинилася, а руки майже перестали тремтіти.

— Усе? — запитав він.

Я кивнула.

— Але тільки якщо ти зосередишся.

Не встигла я й оком змигнути, як Бо схопив мене за руку та з більшим ентузіазмом, ніж будь-коли, потягнув на танцмайданчик. Я розсміялася і побачила, як Віолет, проходячи повз нас, усміхається та хитає головою. Я зосередилася на щасливих обличчях своїх друзів, намагаючись не думати про внутрішнє занепокоєння, яке досі тихо, проте наполегливо шепотіло мені, що щось зовсім не гаразд.

Ігнорувати його було помилкою.

• • •

Далі — у повній книжці «Пропаша принцеса».

nashaknyga.com.ua